

Pracovní listy

pro 4. a 5. stupeň
základních škol

připravil ke svým knihám Petr Hugo Šlik

Zkáza Jezerní kotliny

úryvek ze stran 23 a 24:

Když můstek opatrně překonali, zbývalo jim jen prodrat se hustým křovím na druhé straně a ocitli se na kraji Jezerní kotliny. Měli ji před sebou jako na dlani. Nádherný kousek země, skryté údolí, na jehož dně svítilo modré jezírko a zelenala se tráva. Žhavé a jásavé slunce se odráželo na skalních stěnách i na hladině jezírka, takže celá kotlina zářila jako drahokam.

Hoši se chvíli kochali pohledem a pak mlčky slezli po skalních útesech až na dno toho neobvyklého kousku země. Příchod do Jezerní kotliny považovali za cosi posvátného a několik prvních minut v ní dodržovali mlčení, aniž by se na tom kdy museli domlouvat.

- Pavel a Ludvík chodili do skrytého lesního údolí, které si pro sebe nazvali Jezerní kotlinou. Proč pro ně bylo tak důležité? Proč příchod do něj považovali za cosi posvátného? Máš také nějaké takové místo?

úryvek ze strany 18:

Ludvík psal do Zavřené knihy dobrodružné příběhy z dávných dob Divokého západu. Přesně takové, jaké měl rád, ale chtěl, aby jeho příběhy byly mnohem krásnější než všechny, které kdy četl. A podle Pavla, který byl až dosud jeho jediným čtenářem, se mu to dařilo. Ach, jak se mu to dařilo! Ludvík kamarád mu doslova rval knihu z ruky pokaždé, když do ní něco připsal. Hltal ty příběhy s téměř nábožnou úctou a obdivoval se Ludvíkovi za to, že dokáže ve své knize stvořit takový kouzelný a podmanivý svět. (...)

Dnes byl den, kdy cítil tu správnou náladu, aby mohl pokračovat v Zavřené knize. Nemohl do ní psát kdykoliv! Kdepak, musel trpělivě čekat na tu správnou chvíli. Nikdy nevěděl, kdy přijde, ale musel být připravený. A dnes, hned jak se probudil, věděl, že bude psát. Věděl, že to půjde. Už dopředu se těšil, co na jeho psaní řekne Pavel.

Ve své knize psal o Černém jaguárovi, ušlechtilém náčelníkovi a jeho rudém lidu kmene Krí. Měl v té knize celý vybájený svět se spoustou postav, které v ní žily, mluvily, jednaly a které už tak znal, že je v duchu viděl před sebou, jak vypadají, a slyšel i jejich hlasy.

- Ludvík píše vlastní knihu s vymyšlenými příběhy. Chtěl(a) bys někdy také nějakou napsat? Zkoušel(a) jsi to? O čem by tvoje kniha měla být? Komu bys ji dal(a) přečíst jako prvnímu?

úryvek ze strany 76:

Teplý večer přilákal k řece i Lojzu Rezka s kumpány. Pavel s Ludvou za jeho zády poznali mimo jiné Jakuba Halzu a Rendu Lejčka.

„Podívejte kluci na to vyžle,“ obrátil se Rezek ke svým přívržencům, ukazuje přitom na Ludvíka. „Pojďte, spočítáme mu žebra!“

V odpověď mu zahřměl jízlivý smích.

V Pavlovi vřela krev. Jeho kamarád tu byl veřejně urážen starším hochem, který měl za sebou navíc početnou skupinku následovníků. A za co se Lojza Ludvíkovi posmívá? Jen proto, že Ludvovo tělo po loňské nemoci ještě nestačilo dostatečně zesílit. Pavel si dokázal představit, jak se Ludvík asi cítí, a něco z té potupy se přeneslo i na něj. Nedokázal se udržet, zvedl pěst a vykročil směrem k Rezkovi. Zcela nečekaně jej zadržela právě Ludvíkova ruka.

„Počkej,“ sykl mu do ucha, „vyřídím si to sám.“

Pak se obrátil na Lojzu a klidným hlasem pronesl: „Ať moje tělo vypadá jakkoliv, je v něm jistě víc síly než v tvém a jsem ochotný ti to dokázat.“

„Tak pan Vyžle má silácké řeči?“ posmíval se Rezek. „No dobrá, a jak bys mi to chtěl, ty chytráku, dokázat?“

„Můžeme si dát třeba závod v plavání na druhý břeh a zpátky,“ navrhl Ludvík.

„To je pro baby,“ mávl Rezek rukou.

„Tak navrhně něco sám.“

Lojza se na okamžik odmlčel a pak mu v očích zajiskřilo. Spokojeně se usmál a řekl: „Jestli chceš plavat, tak dobrá. Ale udělejme pořádný chlapský závod. Doplatat na druhý

břeh, to zvládne i holka, ale pojďme proplavat jezem! Kdo bude první dole, ten vyhrál.“

- Co přesně se na břehu řeky odehrálo? Byl(a) jsi někdy svědkem podobného konfliktu? Má Ludvík přijmout Lojzův návrh? Jak by ses na jeho místě zachoval(a) ty?

úryvek ze strany 160:

„Jseš nějak moc chytřej. Dneska už se bez elektřiny neobejdeme. A jak jinak jí chceš vyrábět? No? Bez uhlí to nejde.“

„A co když ano? Náhodou jsem nedávno četl jeden článek. Psalo se tam, že vědci již umí vyrobit elektřinu z pouhého slunečního svitu. Jednou třeba budeme mít sluneční elektrárny. Proč by ne? Vodní elektrárny už máme dávno. A navíc, turbíny může roztáčet třeba i vítr...“

„Cha!“ skočil rozvášněnému Ludvovi do řeči pan Radecký. „To nikdy nebude fungovat. Slunce svítí jen přes den, vítr si fouká, kdy chce, ale uhlí, na to je spoleh!“

„Jenže Slunce a vítr tu na rozdíl od uhlí budou pořád. Čím dříve přejdeme na energii z těchto zdrojů, tím lépe.“

- Ludvík zde vede s panem Radeckým rozhovor o tzv. obnovitelných zdrojích energie. Slyšel(a) jsi ten termín někdy? Co si pod ním představuješ? Jak v této souvislosti chápeš přísloví: „Zemi jsme nedostali darem od svých rodičů, ale půjčily nám ji naše děti.“?

Chata v Jezerní kotlině

Knížka *Zkáza jezerní kotliny* je volným pokračováním knihy *Chata v Jezerní kotlině*. Tu vydal v roce 1939 spisovatel Jaroslav Foglar a dočkala se několika vydání. Schválně se zeptej svých rodičů a prarodičů, zda ji někdo z nich četl. Udělej si radost a přečti si ji také – stojí to za to! Znáš i nějaké jiné „foglarovky“ (tak se knihám pana Foglara mezi čtenáři přezdívá)?

